

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Petra Hlušíka a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobkyně: **CONTROL INVEST PROJECT s. r. o.**, IČ 28347765, se sídlem Partyzánská 628, Bzenec, zast. Mgr. Milošem Procházkou, advokátem, se sídlem Divadelní 616/4, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2015, č. j. 30 Af 52/2013 – 181,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad v Kyjově (dále též „správce daně“), vydal dne 2. 5. 2012 platební výměr č. j. 70064/12/310911701265, jímž byl žalobci (dále jen „stěžovatel“) vyměřen nadměrný odpočet DPH za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2011 ve výši 113.806 Kč. Stěžovatel totiž podal dne 26. 10. 2011 daňové přiznání k DPH za 3. čtvrtletí roku 2011, ve kterém uplatnil nárok na nadměrný odpočet ve výši 807.140 Kč (řádek 65 daňového přiznání). Správci daně vznikly pochybnosti o správnosti, pravdivosti a průkaznosti údajů o přijatých zdanitelných plněních a uplatněním odpočtu z nich. Proto jej vyzval k odstranění pochybností. Stěžovatel pochybnosti správce daně částečně vyvrátil, neodstranil však pochybnosti ohledně uplatnění nároku na odpočet daně z daňového

dokladu č. 1113 na přijatou zálohou platbu ze dne 23. 6. 2011 vystaveného společností FOBY, s.r.o., Nádražní 417, Kyjov (dále jen „FOBY“) ve výši 3.446.666,83 Kč (dále „předmětný daňový doklad“). Daň z přidané hodnoty představovala částku 693.333,40 Kč. S dosavadním výsledkem postupu k odstranění pochybností správce daně seznámil stěžovatele dne 4. 4. 2012 v rámci protokolu o ústním jednání. Správce daně dospěl k závěru, že jediným ekonomickým výstupem úkonů mezi propojenými subjekty v dané věci je čerpání odpočtu DPH stěžovatelem a dovedl tak zneužití práva.

[2] Správce daně zjistil ve vyměřovacím řízení, že dne 3. 1. 2011 byla uzavřena smlouva o dílo (stavební práce související s rekonstrukcí budovy restaurace Myslivna, Partyzánská 628, Bzenec) mezi K. F. jako objednatelem a stěžovatelem jako zhotovitelem. Dne 7. 1. 2011 pak byla na totéž dílo (s tímž předmětem) uzavřena smlouva mezi stěžovatelem jako objednatelem a společností FOBY jako dodavatelem (dále také „dodavatel“). Pan K. F. (dále též jako „objednatel“), který si opravu restaurace Myslivna u stěžovatele objednal, byl současně jednatelem a společníkem společnosti FOBY, u které si zhotovení tohoto díla následně objednal stěžovatel. Stěžovatel byl řízen R. F., synem K. F., který byl v rozhodném období jediným společníkem a zároveň i jednatelem společnosti.

[3] Proti shora uvedenému platebnímu výměru podal stěžovatel odvolání, které žalovaný zamítl jako nedůvodné a napadený platební výměr potvrdil. V odvolacím řízení vycházel ze skutkového stavu zjištěného správcem daně ve vyměřovacím řízení. V právním hodnocení zjištěného skutkového stavu vycházel především ze základních principů hmotněprávní úpravy vycházející ze směrnice Rady č. 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006, o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen tzv. „recast“ šesté směrnice), a to především z principu neutrality DPH, zákonné právní úpravy (§ 4 odst. 1, § 14, § 72 odst. 2 a 3, § 105 zákona o DPH). Zohlednil přitom i relevantní judikaturu Soudního dvora EU, a to zejména rozsudek C-154/80 Cooperative Aardappelenbewaarpiaats, dále ze spojených věcí C-439/04 a C-440/04, Axel Kittel a Recolta Recycling SPL (k problematice vědomosti subjektu o účasti na daňovém podvodu, in eventum vědomost o účasti v řetězci, jehož cílem je zneužití práva). Zásadním rozsudkem, na nějž žalovaný rovněž odkázal, je rozsudek SDEU ve věci C-255/02 Halifax. Principy zákazu zneužití práva pak žalovaný dovedl z obecných kořenů právního řádu a z ustálené judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Z uvedených obecných právních východisek žalovaný dovedl základní východiska pro posouzení případu, a sice to, že samotným předložením formálního daňového dokladu nedochází k prokázání nároku na odpočet daně bez dalšího. To, že zákon o DPH neužívá pojem zneužití práva, neznamená, že není možno aplikovat odepření nároku na odpočet daně i v tomto okruhu daňových právních vztahů.

[4] Konkrétně k předmětné věci a samotnému posouzení obchodního případu žalovaný především uvedl, že chování stěžovatele bylo umožněno jen za předpokladu, že se obchodní partneři znají, vzájemně si vyhoví nad rámec obvyklých zvyklostí a „jdou si na ruku“. Předmětný případ byl vytvořen za subjektivních okolností na míru stávajícím podmínkám, subjektům s personálním propojením a se zcela konkrétním cílem zneužít právo k vylákání nadměrného odpočtu ze státního rozpočtu. Proto dospěl žalovaný ke stejnému závěru jako správce daně, a to, že popsáním jednáním stěžovatele došlo ke zneužití objektivního daňového práva, neboť uzavřením obou smluv o dílo došlo k vytvoření řetězce a umělému nastolení obchodní situace.

pokračování

[5] Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu a domáhal se zrušení rozhodnutí, přičemž namítal nesprávnou aplikaci institutu zneužití práva v projednávané věci. Stěžovatel v žalobě tvrdil, že nebylo prokázáno jeho vědomí o tom, že příjemce platby není schopen uhradit výši vlastní daňové povinnosti vyplývající z přijaté platby a není ani schopen zakázku v ujednaném rozsahu dokončit. Závěr žalovaného, že provedení zálohové platby nemělo žádné reálné opodstatnění, když stěžovatel uplatnil nárok na odpočet, přestože mu bylo známo, že příjemce platby nebyl schopen uhradit výši daňové povinnosti a zakázku dokončit, je nesprávný a není podložen žádnými důkazními prostředky ani skutkovými zjištěními správního orgánu. Současně uvedl, že ani případné vědomí stěžovatele, že příjemce platby nebyl schopen uhradit výši daňové povinnosti a zakázku dokončit, by nemělo vliv na nárok na nadměrný odpočet DPH. Není břemenem osoby uplatňující si nadměrný odpočet hodnotit situaci příjemce platby. Takový požadavek v zákoně uveden není.

[6] Stěžovatel dle jeho názoru unesl důkazní břemeno stran formální správnosti uplatněného nároku. Pokud chtěl správní orgán dovodit zneužití práva, nesl důkazní břemeno on, nikoli stěžovatel. V této souvislosti zpochybnil některé závěry žalovaného. V první řadě zde absentoval účel tvrzeného řetězce subjektů. Nebyl uveden důvod, proč měl vzniknout řetězec, tedy zda byl pro tvrzené vylákání daně nutný. Dle stěžovatele nebyl dán konspirační účel, tedy znesnadnění nebo znemožnění odhalení daňového podvodu, když všechny subjekty v řetězci mají stejného správce daně a mezi těmito subjekty navíc existuje zřejmá personální vazba.

[7] Jelikož objednatel byl plátcem DPH, dosáhl by nadměrného odpočtu i bez zahrnutí stěžovatele do řetězce. Jediným důvodem existence řetězce je ekonomická logika, neboť objednatel chtěl poskytnout peníze společnosti, kterou vlastní. Jelikož však byl v předmětné době objednatel v dlouhodobé pracovní neschopnosti, svěřil koordinaci projektu a organizaci práce stěžovatel. To, že společnost FOBY čelila insolvenčnímu návrhu nebylo pro objednatele nijak neobvyklé. Předpokládal, že tento návrh nebude opět úspěšný. Stěžovatel namítal, že žalovaný zcela pominul existenci ekonomického vztahu mezi žalobcem a objednatelem i mezi žalobcem a FOBY. Daňovou újmu státu si lze představit pouze tehdy, pokud by dohody o pracích nebyly vedeny primárně cílem ekonomickým. V projednávané věci nemohlo dojít k ohrožení státního rozpočtu, protože všechny subjekty v řetězci byly plátcí DPH. DPH v celém tomto obchodním případě tak vůbec neměla být příjmem státního rozpočtu. Žalovaný porušil princip neutrality DPH a vůbec nezkoumal, jaký by byl konečný efekt DPH pro státní rozpočet.

[8] Stěžovatel dále napadl závěry správních orgánů ohledně jejich pochybností o poskytnutí peněz objednatelem společnosti FOBY. Tyto pochybnosti zakládá žalovaný na výpovědi insolvenčního správce společnosti FOBY. Jeho svědecká výpověď neobsahuje dle žalobce skutkové závěry (to, co svědek vnímal svými smysly), ale názory a dojmy svědka. Proto je nepoužitelná. O poskytnutí finančních prostředků objednatelem vůči společnosti FOBY přitom existují jednoznačné důkazy. Stěžovatel také namítal účelovost postupu žalovaného, nepřezkoumatelnost a snahu zakrýt nedostatky v řízení, které jsou nejvíce patrné v části, kde si žalovaný pokládá sám sobě otázky a tím provádí „test zneužití práva“.

K prokázání svých tvrzení žalobce navrhl celou řadu důkazů - smlouvy o půjčkách, výpisy z běžného účtu, výslechy svědků a další.

[9] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou napadeným rozsudkem zamítl a ztotožnil se se závěry žalovaného. Žalovaný správně aplikoval závěry o zneužití práva žalobcem.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[10] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. spočívajících v jeho nezákonnosti v důsledku nesprávného posouzení právní otázky v předcházejícím řízení. Stěžovatel má dále za to, že řízení před soudem bylo stíženou vadou, neboť skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech a dále, dle stěžovatele je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů.

[11] Stěžovatel nesouhlasí se závěry žalovaného a krajského soudu o kvalifikaci jednání žalobce jako jednání zneužívající právo. Správní orgány zavedly konstrukci „řetězce subjektů“, na tomto pak postavily konstrukci údajného zneužití práva, pokud uvedly, že personálním propojením měla být nastolena optimální situace pro zneužití práva. Tento účel nebyl prokázán ani v rovině úmyslu, ani v rovině vylákání výhody. Dle žalobce je zcela logické, že K. F. chtěl peníze utracené za rekonstrukci svého objektu poskytnout společnosti, kterou sám vlastní. Je sice pravdou, že tato společnost čelila insolventnímu řízení, avšak k návrhu věřitelů; insolvenčním návrhům čelila společnost již v minulosti, vždy se však situace vyřešila tak, že nedošlo ke zjištění úpadku.

[12] Žalovaný i krajský soud zcela pomíjejí ekonomickou realizaci, tedy skutečné plnění ze vztahu mezi žalobcem a K. F. Nebyl prokázán cíl zneužití daňového práva uzavřením předmětné smlouvy o dílo. Byl porušen princip neutrality. Krajský soud aplikoval judikaturu Nejvyššího správního soudu pouze v jedné rovině, a to tak, aby podporovala závěry správních orgánů o zneužití práva. Tento institut je možné aplikovat jen tehdy, kdy je zneužití práva evidentní a kdy je spolehlivě zjištěno a prokázáno. Správní orgány neprokázaly neexistenci pohledávek K. F. za společností FOBY.

[13] Krajský soud pochybil, pokud považuje část rozhodnutí žalovaného týkající se testu zneužití práva za dostatečně srozumitelnou a vzájemně souladnou. Stěžovatel nesouhlasí se závěry krajského soudu, že v rozhodnutí správních orgánů jsou uvedena taková zjištění, ze kterých je zřejmé, že o problémech společnosti FOBY, s.r.o. a o možnostech této společnosti dokončit zakázku žalobce vědět musel. Takovou skutečnost však správní orgány neprokázaly. Stěžovatel na závěr navrhl, nechť Nejvyšší správní soud provede dokazování spisem Finančního úřadu v Kyjově, spisem žalovaného a spisem krajského soudu.

[14] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

pokračování

[15] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a je přípustná; stěžovatel je zastoupen advokátem. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž důvody uplatněné stěžovatelem soud podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) b) a d) s. ř. s.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť se jedná o natolik závažnou vadu, že je třeba se jí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal. Aby bylo možno posoudit rozhodnutí soudu jako přezkoumatelné, je třeba, aby se především jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatečných důvodů, o které se opírá jeho výrok. O nepřezkoumatelné rozhodnutí se jedná především tehdy, jestliže soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomněl vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58 a další). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze pak považovat zejména ta rozhodnutí, která a) postrádají základní zákonné náležitosti, b) z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, c) která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), d) jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, e) která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS).

[18] Ve světle uvedeného Nejvyšší správní soud neshledal námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou; krajský soud se podrobně zabýval rozhodnými skutečnostmi, vypořádal se se všemi námitkami stěžovatele a své závěry logicky zdůvodnil. Nejvyšší správní soud také po přezkoumání řízení před krajským soudem nenalezl existenci žádné vady vedoucí k nezákonnému rozhodnutí. Není důvodná námitka stěžovatele, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech.

[19] Za zásadní lze považovat kasační námitku týkající se nesprávného právního posouzení věci krajským soudem, zejména v otázce naplnění podmínek zneužití práva. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou zcela správně a přílehavě odkázal krajský soud, je zneužitím práva „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady lex specialis derogat legi generali vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz. Knapp, V.: Teorie práva. C. H. Beck, Praha, 1995, s. 184-185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48).

[20] Ve vztahu k DPH je vnitrostátní právní úprava založena na tzv. „recastu šesté směrnice“, který navazuje na šestou směrnici Rady ze dne 17. 5. 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu. Je namístě připomenout, že vnitrostátní orgány jsou při uplatňování národního práva povinny vykládat toto právo v co možná největším rozsahu ve světle znění a účelu unijního práva, aby tak dosáhly výsledku jím zamýšleného (viz např. rozsudek SDEU ze dne 8. 10. 1987, *Kolpinghuis Nijmegen*, 80/86, Recueil, s. 3969).

[21] V této oblasti je nutno považovat za zásadní výklad zneužití práva podaný SDEU ve věci C-255/02 *Halifax*, ve kterém dovodil, že *„šestá směrnice musí být vykládána v tom smyslu, že brání nároku osoby povinné k dani na odpočet daně z přidané hodnoty odvedené na vstupu, pokud plnění zakládající tento nárok představují zneužití. Pro zjištění existence zneužití je jednak nezbytné, aby výsledkem dotčených plnění přes formální použití podmínek stanovených relevantními ustanoveními šesté směrnice a vnitrostátních předpisů provádějících tuto směrnici bylo získání daňového zvýhodnění, jehož poskytnutí by bylo v rozporu s cílem sledovaným těmito ustanoveními. Krom toho musí ze všech objektivních okolností vyplývat, že hlavním účelem dotčených plnění je získání daňového zvýhodnění. Pokud byla zjištěna existence zneužití, musejí být plnění uskutečněná v jeho rámci nově definována tak, aby byla nastolena taková situace, jaká by existovala v případě neexistence plnění představujících toto zneužití.“* Tento závěr byl také opakovaně potvrzen rozhodnutími Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 23. 8. 2006, č. j. 2 Afs 178/2005 - 64).

[22] V souladu s citovanou judikaturou vymezil Nejvyšší správní soud „testovací podmínky“ pro zneužití práva v případě vnitrostátního práva týkajícího se daně z přidané hodnoty (srov. již zmíněný rozsudek ze dne 23. 8. 2006, č. j. 2 Afs 178/2005 - 64 nebo rozsudek ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006 - 155). Jak správně citoval krajský soud, v rozsudku ze dne 23. 8. 2006, č. j. 2 Afs 178/2005 - 64 Nejvyšší správní soud vyložil působení tohoto principu v oblasti daňového práva takto:

1) Objektivní analýza zákazu zneužití práva musí být v rovnováze se zásadami právní jistoty a ochranou legitimního očekávání, proto daňový subjekt má právo dopředu vědět, jaká bude jeho daňová situace, a z tohoto důvodu musí mít právo se spolehnout na prostý smysl slov právních předpisů o DPH.

2) Daňové subjekty mají právo uspořádat si svoje podnikání tak, aby si snížily svoji daňovou povinnost. Volba daňového subjektu mezi osvobozenými a zdanitelnými plněními může tedy být založena na řadě faktorů, včetně daňového hlediska ve vztahu k systému DPH. Neexistuje žádná povinnost podnikat takovým způsobem, aby se zvýšil daňový příjem státu. Na druhé straně taková svoboda existuje pouze v rozsahu legálních možností stanovených režimem DPH. Normativní cíl zákazu zneužití v rámci systému DPH je přesně tím, který definuje oblast volby, již společná pravidla DPH nabízejí plátcům daně. Rozsah působnosti výkladové zásady zákazu zneužití pravidel DPH proto musí být podle Nejvyššího správního soudu definován tak, aby nebylo porušeno legitimní podnikání. Tomu lze předejít, je-li zákaz zneužití chápán pouze v tom smyslu, že právo nárokové plátcem daně je odepřeno pouze, pokud

pokračování

a) relevantní hospodářská činnost nemá žádné jiné objektivní vysvětlení než získání nároku vůči správci daně (judikát Halifax tuto podmínku oproti názoru generálního advokáta „zmírňuje“ tím, že hovoří o tom, že „hlavním účelem“ realizovaných plnění je získání daňového zvýhodnění, viz zejm. bod 86. odůvodnění tohoto rozsudku) a

b) přiznání práva by bylo v rozporu se smyslem a účelem příslušných ustanovení zák. o DPH.

[23] Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uzavřel, že hospodářská činnost splňující současně podmínky ad a) a b), i kdyby nebyla protiprávní, by si nezasloužila žádné ochrany na základě zásad právní jistoty a ochrany legitimního očekávání, jelikož jejím jediným pravděpodobným účelem je podřývat cíle právního systému jako takového.

[24] Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud aplikoval institut zneužití práva v projednávané věci zcela v souladu s uvedenou judikaturou. Lze ve shodě s krajským soudem dospět k závěru, že okolnosti zjištěné v daňovém řízení ve svém souhrnu jsou zcela nestandardní. Je třeba přijmout jako správný závěr krajského soudu, že úhrada zálohy zápočtem nemohla mít skutečné ekonomické a hospodářské odůvodnění a jejím cílem bylo jednoznačně vyláčení odpočtu DPH. Přiznání nároku na odpočet DPH by ve světle těchto okolností bylo v rozporu s principem neutrality. O zneužití práva svědčí také to, že záloha za objednané práce byla zaplacená ve výši cca tři čtvrtin sjednané ceny díla při provedení minima prací, společností, která je v insolvenčním řízení s hrozícím prohlášením konkurzu. Tato společnost navíc v předmětné době předávala své ostatní zakázky žalobci a dle tvrzení žalobce již od listopadu 2010 z důvodu dlouhodobé pracovní neschopnosti poskytovala pouze své zaměstnance pro práce, které vykonával žalobce. Uvedená záloha nebyla uhrazena finančními prostředky, ale prostřednictvím zápočtu pohledávky žalobce vůči společnosti FOBY. Tato pohledávka byla na žalobce postoupena objednatelem (jednatelem FOBY), aniž by dle žalovaného byla žalobcem uhrazena. Postoupená pohledávka spočívala v uznání dluhu FOBY vůči objednavateli, a to konkrétně na základě půjček za období roků 2000 – 2009, které byly specifikovány jen odkazem na zůstatek závazků v účetnictví FOBY. Lze souhlasit s krajským soudem, že takto provedená specifikace je přinejmenším vágní; současně vzhledem k datu údajných půjček vyvstává otázka promlčení těchto závazků.

[25] Krajský soud zcela správně vyhodnotil také další skutečnosti, a sice že bylo zjištěno, že od roku 2007 nebylo vedeno žádné stavební řízení, ani ohlášen záměr provádět stavební práce na předmětném objektu. Tedy, žalobce zaplatil předmětnou vysokou zálohu, aniž by cokoli učinil k zajištění povolení či stanoviska stavebního úřadu, resp. aniž by cokoli učinil K. F., přestože oba subjekty měly tuto povinnost uvedenu v jimi uzavřených smlouvách o dílo, od jejichž uzavření přitom uplynulo v době zaplacení zálohy již půl roku. Touto optikou s přihlédnutím ke vzájemnému personálnímu propojení objednatele, žalobce a společnosti FOBY, s.r.o. lze učinit bez důvodných pochybností závěr o tom, že činnost žalobce neměla žádné jiné relevantní vysvětlení než neoprávněné získání nároku na nadměrný odpočet DPH, tudíž zneužití práva.

[26] Pochybení Nejvyšší správní soud neshledal ani ve vztahu ke stěžovatelově námitce ohledně neprovedení navrhaných důkazů. Krajský soud se přezkoumatelným způsobem vypořádal s důvody jejich neprovedení, přičemž Nejvyšší správní soud se s těmito důvody

ztotožňuje. Nejvyšší správní soud uzavřel, že skutkový stav, zjištěný v rámci daňového řízení a následně v řízení před krajským soudem je zcela způsobilý k dovození závěru o zneužití práva.

[27] Nejvyšší správní soud podotýká, že ve smyslu § 109 odst. 2 s. ř. s. rozhodl ve věci bez jednání, když neshledal s ohledem na předestřené závěry důvod k provedení stěžovatelem navržených důkazů.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud dospěl ze všech uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

[29] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný a nemá tak právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení žádné náklady nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu